

CARMEN GALLEGO CRUZ

Sempre hi ha algú que vol ser l'amo del món

“No vull governar o conquerir ningú. M'agradaria ajudar tothom si fos possible: els jueus, els gentils, els negres, els blancs. Tots volem ajudar-nos els uns als altres, els éssers humans som així. Volem viure per a la felicitat i no per a la misèria aliena. No volem odiar-nos ni menysprear-nos mútuament. En aquest món hi ha lloc per a tots. I la bona terra és rica i pot proveir a tothom.”

Amb aquestes paraules comença, en *El gran dictador*, el discurs de Judio, el barber d'un barri marginal de Hynkel, doble exacte del dictador de Tomània, on es fa un crit contra la intolerància i una crítica oberta als governs autoritaris i a la manca de llibertat.

Com en el moment del rodatge de la pel·lícula, ressonen els tambors de guerra al nostre voltant. En aquells dolorosos moments de 1940 les tropes nazis avançaven per Europa sense trobar pràcticament resistència al seu pas; el resultat és conegut per tots: Auschwitz, Treblinka, Mathausen... Ara la zona en conflicte ha canviat; ja no és la vella Europa; en la zona del món àrab i islàmic situat en les fronteres del que coneixem com a món “desenvolupat” es concentren les situacions de lluita larvada o oberta. Oberta en el cas de Palestina, a punt d'exploriar en el cas de l'Iraq; estats satanitzats col·locats pels Estats Units en l'eix del mal: Sudan, Síria, Iran, altres súbdits en aquests moments del poder americà: l'Aràbia Saudita, Turquia o Kuwait. La zona es troba al bell mig del desig de dominació imperial i del jou d'una elit dirigent corrompuda, dèbil i incompetent, i, per a finalitzar, el fanatisme més curt de mires, el més salvatge, el que porta l'estendard d'en Bin Laden, és qui els pretén representar en el futur.

L'any passat per aquestes dates era l'Afganistan, aquest any l'Iraq. Podríem preguntar-nos per què, i la raó sembla ser un sistema econòmic centrat al voltant de l'or negre. Aquesta zona representa un 65% de les reserves mun-

dials i, tot i les probables innovacions que es puguin dur a terme en matèria d'energia en els propers anys, sembla que el petroli continuarà essent l'energia primària durant el pròxim mig segle. Després, potser l'esgotament de les

“Amb la guerra de l'Afganistan, l'amenaça d'Iraq i la destrucció de Palestina, els Estats Units –i els europeus– s'asseguren el control de la zona estratègica de l'energia. Sense contrapès a l'imperialisme nord-americà, l'operació es pot desenvolupar lliurement”

reserves i la seva substitució pel gas. I on és troben les reserves del gas?, al Magrib i a l'Àsia Central, que esdevindran, doncs, zones de cobdícia dels cinquanta anys vinents. El control de totes aquestes reserves és crucial per

als Estats Units perquè en depèn absolutament per al seu creixement, sobretot perquè la ceguesa dels seus dirigents es nega a obrir-se a l'estratègia de recerca i ús d'altres fonts energètiques. (Recordem el Tractat de Kioto.)

D'aquí la necessitat de conquerir l'Iraq pels Estats Units, res a veure amb el perill del terrorisme i l'anhel de seguretat, tot i que potser caldria recordar a George W. Bush, Tony Blair, Silvio Berlusconi i José María Aznar que, com deia Popper, la seguretat és directament proporcional a la conjugació de llibertat i justícia. La llibertat l'estan convertint en poc més que un joc de mans (pensem en la campanya de descrèdit oberta pels governs central i gallec, a més de la premsa i televisions afins contra la plataforma Nunca Más), la justícia no existeix, els altres són no-persones, no-existents, prescindibles.

Amb la guerra de l'Afganistan, l'amenaça de l'Iraq i la destrucció de Palestina, els Estats Units –i els europeus– s'asseguren el control de la zona estratègica de l'energia i, com que no hi ha contrapès a l'imperialisme nord-americà, aquesta operació colonial sembla que es podrà desenvolupar lliurement, tot i que com a contrapartida les poblacions civils hauran de patir el terrorisme de la venjança, que, no ho dubtem, serà inevitable.

Si en la pel·lícula *El gran dictador*, Judio, el barber, busca la convivència en pau i harmonia, que garanteixi la igualtat de drets per a tots al marge del seu color de pell, del seu credo o ideologia i fa l'impossible per aturar la maquinària bèl·lica, tindrem quelcom a dir nosaltres els ciutadans, a Nova York i a Washington, a Londres, a París, a Brussel·les, a Roma, a Amsterdam, a Atenes, a Istanbul, a Madrid, a Barcelona...

No tindrem res a dir?

Membre de Sitges Solidari